

Trafikte de Müslümanız

Nureddin Yıldız'ın 11.11.2007 tarihli (20.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Müslüman, teslim olmuş insan demektir. Kelimenin dildeki tarifi de dindeki anlamı da budur: Müslüman, hayatını Allah'ın istediği şekilde yaşamaya söz vermiş insandır.

Bunun içindir ki Kur'an-ı Kerim, Allah ve Peygamberi bir konuda hüküm verdikleri zaman mümin erkekler ve mümin kadınların seçme hakkının olmadığını buyurmaktadır. Yeter ki Allah bir şeyde kararını vermiş, Peygamberi aleyhisselam söz söylemiş olsun. Bu aşamadan sonra artık mümin konuşmaz. Mümin, Rabbinin ve Peygamberi'nin önünde ağzını açmaz, yüksek sesle konuşmaz. İslam bu demektir, Müslüman budur.

Şartlı Müslüman ya da yalnızca belli günlerde Müslümanlık olmaz. Veya bir insan sadece Mekke-Medine'de Müslüman, geri kalan yerlerde serbest olmaz. Müslümanlık bütün zamanları ve evreni kuşattığında Müslümanlıktır. Nerede Allah varsa orada biz varız; çünkü onun kullarıyız. Belli yerleri, zevkleri, menfaatleri Müslümanlığımızın ilgi alanı dışına çıkaramayız. Evlenirken, düğün yaparken, ziyafet verirken, gezerken, uyurken, konuşurken... herhangi bir işte Müslümanlığımızın dışında kalamayız. İman budur.

Yoksa Hıristiyanlar'a yahut dinsizlere sorulsa onlar bile İslam'ın bir bölümünü, mesela zekât verilmesini ya da ramazan ayında yaşananları beğenebilirler; bir Budist böyle bir beğenisini açıkladı diye ona "maşallah, ne Müslüman yahu!" diyemeyiz. Hayatının tamamını bir pakete koyarak getirip Allah'a teslim etmeyene Müslüman denmiyor. Çünkü İslam, Allah'ın şeriatında belli şeyleri beğenmek değil, hayatı olduğu gibi Allah'a teslim etmektir; bütün çağlarda ve evrende. Kul, Allah'ın gözü önünde olduğunu bilir ve öyle hareket eder. Karada da denizde de evimizde de işyerimizde de bu böyledir. Ne gelişen hayat şartları ne de imkânlarımız/imkânsızlığımız bizi Müslümanlık için pazarlık masasına oturtmaz. Kulun buna hakkı yoktur. 'Beğenerek alma' markette olur, Allah'ın dininde olmaz.

Şeytan kimseye kolay kolay "Allah'ı inkâr et" demez. Çünkü bunun bir depresyon oluşturup şeytanın vesvesesi şeklinde değerlendirileceğini anlar. Böyle ani çıkış yaptırmaz, dozerle yıkmaz. Peki ne yapar? Tuğla tuğla söker, çekiçle yıkar. Kimseye "bırak namazı, şimdiye kadar kıldın da ne oldu" diye propaganda yapmaz. Onu kendiliğinden çatısı çökecek hâle getirir. Bu sebeptendir ki hacca giden, yüklü miktarda zekât veren insanların aile düzeninin meyhanecilerinki kadar dağınık olduğu görülebilir. Çevresinde melekler gibi bilinen kimseleri çoluk çocuğuna sorduğunuzda bir canavardan söz edildiğini sanabilirsiniz. Şeytan onu evinden çökertir.

Hâlbuki hayat camide yaşanmaz, evde yaşanır. Bazı kimselerin teheccüde kalkacak kadar ibadetine düşkün olduklarını ama ticaret hayatlarında Allah'ın ve Peygamberi'nin hiç söz hakkının bulunmadığını görebilirsiniz; cami ile dükkânı ayrı kabul eder. Hâlbuki bizim camimiz de evimizin ve dükkânımızın standardındadır. Rabbimizin huzuruna sadece camide çıkıyor değiliz; evde, dükkânda, arkadaşlarımızla otururken de onun huzurundayızdır. Rabbimizin murakabesi dışına bir an bile çıkmayız.

Yirmi dört saatimizi onun önünde yaşadığımızı bilirsek bu iyi bir Müslümanlık yaşamamıza vesile olur ve son nefesimizde de kelime-i tevhidin hakkını vermek böyle gerçekleşebilir.

Bu çağda Müslümanlık konusunda bizi birtakım sıkıntılara düşürebilecek meselelerimizden biri de trafik sorunudur. Maalesef bütün dünyayla birlikte memleketimizin de en ciddi sorunlarından biri trafik meselesi olmuş ve öyle bir musibete dönüşmüştür ki ne bırakıp gidilebilme ne de o kimseyi bırakmaktır. Eskiden köylere çakıl-çimento dolu kamyonlar çıkar, insanlar onların üstüne binip

yirmi köy dolaşırlar, gidecekleri yere ulaşırlardı. Şimdi köylerde adeta ağaçlar kadar araba sayılıyor. Bu büyük bir nimettir ancak her gelen nimet gibi beraberinde musibet getirmektedir.

Peygamber aleyhisselam zamanında araba yoktu; ancak Allah'ın dini Veda Hutbesi'nde kemale ermiş, Peygamber Efendimiz aleyhisselam hayatın tamamını kuşatacak bir din bırakarak gitmişti.

Efendimiz'in zamanında bisiklet, araba, füze, mobilet var mıydı diye sormak "Peygamber'in dininde bisiklete cevap verecek yetenek var mı" diye sormaktır. Peygamber Efendimiz, bütün zamanları ve mahlûkatı yaratan Allah'ın peygamberidir. Onun bisetinin ve peygamberliğinin üzerinden on beş-yirmi asır geçmiş olması, bunca zamanın Allah'ın şeriatının üstünden geçmiş olmasını gerektirmez. Allah'ın indirdiği din kıyamete kadar bakidir ve aynı tazelikte, aynı geçerliliktedir.

Din, ayrıntıların dini değildir; hayatın başından sonuna kadar geçerli olacak ana kuralları koyar. Temizlik yapmamızı söyler ama sabun çeşidini zikretmez. Zehirli şeyleri yememeyi buyurur ama o bitkileri tek tek saymaz.

Bir Müslüman, kara veya hava yollarında Allah'ın şeriatının onu başıboş bıraktığını, trafik levhalarına Allah'ın hükmetmediğini zannediyorsa bu kişi zimnen, bilerek ya da bilmeyerek, Allah'ın dininin yollara hükmedemeyeceğini zannetmektedir. İnsan arabasının kapısından girdiği an, misalen caminin kapısından girdiği anda olduğu gibi Allah'ın gözetimi altındadır. Camide ne kadar din varsa trafikte de o kadar vardır. Camide gözyaşı akıtıp trafikte alabora bir hayat yaşamak mümkün değildir. Müslümanlık her yerde yaşanacaktır.

Evet, Peygamber aleyhisselamın zamanında bisiklet, mobilet, tanker, yat yoktu ama hayatı yönlendiren her kural vardı. Onun zamanında araba yoktu ama sözgelimi şöyle bir kuralı koyarak dünyadan ayrılmıştı: "Yollarda Müslümanlar'a eziyet edene Müslümanlar'ın laneti haklıdır." Gecenin on ikisinde kornaya basan biri uyuyan bir bebeği uyandırır, o masum bebeğin lanetiyle sabahlar. Peygamber aleyhisselam zamanında asfalt yoktu ama aynı eli, beyini, vücudu taşıyan insanlar vardı ve Efendimiz onlara vasiyetini bırakarak gitti. Kul hakkından, insan öldürmekten, intihar etmekten, vebale götüren şeyleri başından engelleme kuralından söz etti.

Bugün eğer füze, araba, bisiklet konusunda Allah'ın ne dediğini bilmiyorsak bu Allah'ın şeriatındaki eksiklikten, yetersizlikten veya onun on dört asır önce gelmiş olmasından değildir; Allah'ın dinini bilmediğimizden, zeki çocuklarımızı fen bilimlerine ve alfabe çözemeyecek durumda olanları hafızlığa ayırdığımızdandır.

Yüz seneden bu yana, kafası çok çalışan ve zeki on kişiyi Allah'ın dinini öğrenmeye ayırmadığımız için bugün en basit meselelerde bile Allah'ın dininin ne dediğini bilmez durumdayız. Hiç şüphe yok ki bu durum Allah'ın dinindeki eksiklikten değil, bizim ilgisizliğimizdendir.

Velev dünyanın en zalim, facir, Siyonist devletinde bile yaşıyor olsak, yolu Allah'ın kulları kullandığı için kurallara uymaya mecburuzdur –filan devletin kuralı olduğu ya da uluslararası kabul gördüğü için değil. Beşeriyetin canavar motorlar elinde heder olmaması için birtakım kurallar konmuşsa bunlara uymamız için Kur'an'da yazmaları gerekmez. Kur'an-ı Kerim'de "sütü çok kaynatırsanız taşar, mayalanmaz" kaidesi yazıyor mu? Yazmıyor. Öyleyse sütün taşmaması için neden hassasiyet gösteriyoruz? İnsanlığın böyle bir teamülü ve bilgisi olduğu ve buna teslimiyet gösterdiğimizden, Kur'an'ın israf talimatına uymamız dolayısıyla dikkat ediyoruz.

Allah Teâlâ beşeriyetin getirdiği kuralları, kendi kurallarına aykırı olmamaları durumunda kabul ediyor. İnsanlığın menfaati neyse Allah'ın kanunu zaten odur. İmam Şafii, "nerede insanın menfaati varsa Allah'ın şeriatı oradadır" diyor. Trafik kuralları bir partinin-şirketin menfaati için konulmuş kurallar değildir; insanlar araçlardan zararsız şekilde nasıl istifade edilebileceği düşünülmüş ve bu kuralları geliştirmişlerdir. Dolayısıyla insanlar tarafından getirildikleri için atılması gereken şeyler değildirler.

Allah Teâlâ'nın şeriatında arabalara ve uçaklara dair bir paragraf yoksa da insanın ve canlının korunmasına dair her kurala uyacağına söz veren mümin kullar var.

İntihar etmek dinimizde başkasını öldürmekten daha büyük suçtur. İntihar eden biri ebediyen cehennemde kalır, onu kurtaracak kimse yoktur. Başkasını öldüren biri ise ahiret gününde katilden helallik alırsa ya da maktulün vârisleriyle bir yolunu bulup anlaşsa cennete girebilir ve kısas uygulanmasından kurtulur. İntihar eden biri için bu seçenek mümkün olmadığı gibi kişinin kullandığı vasıta, intihara benzer bir görüntü veriyorsa da Allah o kişiye diyeceğini demiştir.

Kendi canına kıyanın ahiret günü yanacağını haber veren Allah, bilimden teknolojiye bütün bilgi mercilerinin belli bir hızdan sonrasının ölüm anlamına geldiğini tespit edip haber vermesinin ardından, sözünü söylemiş demektir. İnsan o hız limitini aştıktan sonra kaza yapıp ölse kimse onun için "rahmetli... iyiydi..." diyemez. Derse de anca insanlar der bu sözü.

Trafik kurallarına göre intihar sayılacak bir hızdayken ölen kimsenin cenazesi, intihar edenin cenazesinin kılınmayacağı hükmü gereğince, kılınmaz. Hayatın kuralları süratin bir noktadan sonrasını ölüm görüyorsa bu bir intihardır.

"İnsan öldürmek" de iki türlü olabilir: Evinden silahını alır, gider, kişiyi oturduğu yerde vurursun. Bu kastî cinayettir. Bir de hata ile öldürmek vardır. Bir insan, öldürmeyi kastetmeden, yaptığı eylem sonucunda bir insanın ölümüne neden olursa buna hata ile öldürme denir. Bu nasıl bir şeydir? Şöyle:

Mesela 120'ye kadar basılması kuralı bulunan bir otobanda 120 ile giderken yolda bir çocuk görülmüş, frene basılmış ama araba duramamış ve çocuk ölmüştür. Şoför bu durumda masumdur; eğer fren bakımını zamanında yaptırmışsa, uyku sıkıntısı yoktuysa, camları temizse, lastikler değişmesi gereken sürede değiştirilmişse. Bu kriterleri temiz çıkan biri çocuğun ölümünden masumdur ama buna rağmen Allah'ın onu affetmesi için altmış gün oruç tutması gerekir, kazada öldürülen her insan için.

Bu kadar da değil. Biri trafikte %5 hatalı bulunsa, misal olarak lastiklerinin üç bin kilometre önce değişmesi gerekirken eski lastiklerle yola çıkması durumunda, mahkeme kişiyi temizlemiş ya da tanıdık biri bulunup raporlar lehine yazdırılmış olabilir fakat Allah, mahkeme raporuna değil meleklerin raporuna bakar. Bu kişinin diyet ödemesi gerekir. Diyet de 4,250 g. altını her insan için ödemektir. Hamile bir kadın ezilmişse (kadın ilk kırk günden sonraki hamilelik sürecindeyse) kadın için ayrı, karnındaki çocuğu için ayrı olarak iki diyet vârislere ödenir.

Hangi dine bağlı olduğumuzu anlayalım diye enteresan bir noktayı vurgulamalıyız. İslamiyet, ödenecek diyet için köy şartlarında 100 deve bedelini koyar. Şimdiki miktar da hem altın hem deve olarak 150-200 bin lira arasındadır. İnsan böyle bir kazaya uğrayıp cana kıydığı zaman diyeti kendisi ödemez, akrabaları öder; hem de ana-babası hariç diğer akrabaları. Buna şeriatla 'âkile' deniyor.

Neden?

Çünkü bu ümmet, cemaat ve birlik ümmetidir. Akrabalarının o kişiye, "bu arabanın lastiklerini niye değiştirmiyorsun" diye baskı yapması gerekir. Her gün beş saat uykuyla otobana çıkan kişiye karşı polisi uyarmaları gerekir. Önceden akrabalık kollayıcılığını, emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker görevini yerine getirmediği için o kaza yapıldı. Bunun bedelini o akrabaların ödemesi gerekiyor ki bundan sonra gençlerini terbiye edip on yaşında çocuğu altında jiple sokağa salmasınlar.

Yalnızca insan öldürmekte değil, organlara gelen zararların da bedeli vardır. Kamyonun kornasından kulak zarı patlayan bir çocuk için tam diyet ödenir. Çünkü tek olan organlardan biri kaybolunca İslamiyet o kişiyi öldü sayıyor. Şehir içinde sürat yaparken arabanın tekerinden sıçrayan çakıl taşı birinin gözüne değse, göz iki organ olduğu için yarım diyet ödenir. Minibüs devrilse ve yolculardan birinin kolu kırılrsa organın zararına ve insandaki kayıp oranına göre diyetler ödenir. Tek bir parmağın

diyeti 10/1'dir. Bu da 420 g. altın eder. Parmağın sadece ucu kesilmiş olsa bunun da bir diyeti olur. Şeriat bu miktarı bilirkişi olan doktora, söz konusu kesik parmağın vücuttaki oranının ne kadar olduğunu sorarak buluyor.

Bakınız, bu sayılar ve miktarlar tespit edildiğinde Unesco'nun, Birleşmiş Milletler'in binasının yerinde kavak ağaçları bile yoktu. Onların bulunduğu kıta bile keşfedilmiş değildi. İmam-ı Azam talebeleriyle beraber bu hükümleri Allah'ın şeriatından anlayıp tatbik ettiği zamanlarda dünyada henüz 'medeniyet' diye bir şey yoktu, medeniyetlerin aslı olan İslam vardı. Biz böyle bir dine mensubuz.

İnsan canı her istediğinde arabasının kornasına basamaz. Sırf çocuğu neşelensin diye arabanın kornasını kullanmak Müslümanlık değildir. Müslüman, arabasını lüzumsuz kullandığında havaya fazladan zehirli gaz salındığını bile düşünmelidir. Bir kurumun ehliyet vermesi yeterli değildir; Allah'ın murakabesinden kurtulup kurtulmadığı meseledir. Polisten belki kaçılabilir ama insan sağı-solundaki meleklerden nasıl kaçacak? Uykuluyken kullanılan araç bir insanın ölümüne neden olacak da sonra hangi namazlar kılınacak da kıyamet günü o insanla helalleşilecek? Bir can için kaç defa hacca gidilecek de karşılığı verilerek helalleşilmiş olunacak? Yedi yaşındayken bir şoförün hatasından dolayı dalakları alınmak zorunda kalmış bir çocuk elli sene boyunca dalaksız yaşar da bu çocukla kaç paraya helalleşilebilir? Kaç kere Kur'an hatmedilecek de bunun karşılığı sayılacak?

Sağımızda ve solumuzda bizimle olan melekler yalnızca tespih çekerken ya da meyhaneye girildiği zamanlarda mı yapılanları görebiliyorlar? Trafikte de bizimle değiller mi? Melekler biz uyurken de kornaya bastığımızda da beraberimizdedirler. Müslümanlık budur. Gelişigüzel sövüp saymak mümkün olamayacağı gibi gaza-kornaya basmak, far yakmak da mümkün değildir. Kontrol altında olduğumuzun ve nefeslerimizin hesabını kıyamet günü vereceğimizin farkında olmak zorundayız.

Bu sebeple 'kul hakkı' kavramı zihnimizden asla çıkmamalıdır. Bir insan yirmi-otuz sene hiç namaz kılmadan, oruç tutmadan yaşayıp sonunda Allah Teâlâ'nın huzuruna samimi bir tövbeyle gitse onun cennete girme ihtimali yüksek olabilir. Fakat ayağının ezilmesine, topal kalmasına sebep olunmuş bir çocuktan helallik alınmaksızın cennete girilebilme ihtimali yoktur. Bu açıdan bakıldığında bir insanın -velev kâfir olsun- kul hakkı, otuz senelik namazdan-oruçtan-hacdan çok daha değerlidir. Kul hakkı sadece müminlere ait bir avantaj değildir. Her insanın kul hakkı söz konusudur. Allah Teâlâ, keçilerin sineklerin dahi hakkını korumaktadır ve hiçbir canı insanlar ayağını kırsın diye yaratmamıştır, yarattıklarını kimseye ucuza vermemektedir.

İnsan kendi canından mesul olduğu gibi başkalarının canlarından da mesul olabilir. Mesela biri için, "kaza yaptı ama kimseyi öldürmedi, sadece kendi öldü" denemez. Çünkü kişi intihar etmiş ve cehenneme gitmiştir. Bu yüzdendir ki bazı kurallarını şeriatın kuralları gibi kabul ederek uymamız gereklidir. Arabayı İsrail'de bile sürüyor olsak kurallara uyarız; çünkü insan hiç değilse kendi canına sadık ve vefalı olmaya mecburdur:

1- Kanunlarda tanınan süreden öncesinde gençlere araba vermemek lazımdır. Bu sakıncalıdır. Kanunlardan önce bunun kuralını zaten akıl koymaktadır. Çocuk, arkadaşlarına hava atmak için uçak motoru bulsa onu da alıp sokakta kullanır. Onun derdi fors atmaktır, bir yere gitmek değil. Çocuklarımıza acıdığımız gibi çocuklarımızın bir yere vereceği zarara da acımak zorundayız.

Peygamber Efendimiz aleyhisselam şehitlikle ilgili hükümleri sıralarken, bazı kimselerin şehit hükmünde olduklarını saymış ve ardından, "malını korumak için kavga ederken öldürülen de şehittir" buyurmuştur. İnsanın malı sokağa atılabilecek, heder edilebilecek bir şey değildir. Mal itlafı caiz değildir. Yakıt için de arabanın kendisi için de geçerlidir bu, malı itlaf ve israf etmek haramdır.

Araç kullanması kanunen mümkün görülmeyen kimseye anahtar teslim edilmemelidir. Mesela gözleri bozulan, uzağı düzgün göremeyen biri araç kullanmamalıdır. Devlet o kişiden doktor raporu istemiyor olabilir de kişi bu anlayışı kendisi göstermelidir. Akşamdan sonra gözleri pek iyi görmeyen biri

trafiğe çıkmamalıdır. Bir kaza durumunda işlenen cinayetten sorumlu olunur ve hesabını Allah sorar. “Polise yakalandı/yakalanmadı veya kimseye/bir yere vurmadı” seviyesinde kalan düşünme çok kırsırdır hatta tehlikelidir. Zira bir kişinin arabasına vurulsa sadece o kişiyle helalleşmek yetecekken yol kenarındaki korkuluklara vurulduğunda o kamu malında hakkı olan vatandaşların hepsiyle helalleşmek gerekmesi zorlu bir durumdur.

2- Pintilik İslamî bir karakter değildir. Yahudiler akıllarınca Allah’ı ayıplamaya kalkmışlar, ayette buyrulduğuna göre, “Allah’ın eli kilitlidir” diyerek Cenab-ı Hakk’ın cimri olduğunu söylemeye cüret etmişlerdir. Allah şöyle buyuruyor:

عُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا قَالُوا

“Elleri kurusun! Cimriliği Allah’a nasıl yakıştırdılar!”

Yahudiler melun bir millettir, ne dediklerinin çok da önemi yoktur ancak biz bu ayetten anlamaktayız ki Kur’an-ı Kerim israf etmeyi haram saydığı gibi pintiliği de caiz görmemektedir. Müslümanlar olarak bizim bunu uygulamamız da tedavülden kalkmış, yedek parçası bulunmayan bir arabayı kullanmamak şeklinde görülmelidir. Araçlarda pintilik caiz değildir.

Bir Müslüman, arabasının fren yağını değiştirirken en ucuzunu tercih etmez, kaliteli olan seçilmelidir. Lüks değil, kalite. Zira lüksün israfa kaçmış olması da söz konusu olabilir ve vebale girebilir. Sırf birilerinin gözüne batsın da sorsunlar diye janta ek masraf çıkarmak israftır fakat janta kalite getiriyor da performans etki ediyor gibi bir durum varsa parça alınabilir. Ama üç kere çalışıp dördüncüde başı belaya sokacak bir fren yağının derdini çekme yoluna gidilmemelidir. Farı yanmayan bir aracı olan, o farı tamir ettirmeden yola çıkmamalıdır.

Bu örneği verirken de meselenin tamamına dair bir şuur geliştirebilmemiz bakımından tek örnekle yetineceğimizi bildiriyoruz.

3- İnsan zafiyetlerine karşı dikkatli olmak gerekiyor. Şuna dikkat ediniz: Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem namaza ne kadar önem verdiğini herhâlde konuşmaya gerek yoktur; önem sıralamasında bir numaradır. Fakat bakınız, aynı peygamber, yemek hazırsa önce yemeğin yenmesini, namazın sonra kılınmasını buyuruyor. Neden?

Çünkü insanın kafası yemekten her ‘sübhanallah’ dediğinde hatırladığı yemekten başka şey olmayacak. Böyle namazın da kıymeti yok. “Sizden birinizin idrarı sıkıştıysa gidip abdestini tazelesin de namaza öyle gelsin” buyrulması da bu açıdan düşünülmüştür.

Namazın bile kafamızı meşgul edecek şeyler zihnimizdeyken öylece kılınmamasını emreden Efendimiz aleyhisselam, iki gündür uykusuzluk çeken birinin araba sürmesine ne derdi acaba? “Bi’ elli kilometre kaldı” mantığıyla yapılan işten selamet gelmez. Uykusuzluktan veya açlıktan gözü kararmaya başlayan kimse araç kullanmamalıdır. Araç kullanırken bizi gözetleyen Allah olduğu düşünülmeli, unutulmamalıdır. Radara yakalanmak dikkatinden daha yoğun olarak melekların gözetiminde olduğumuz hassasiyeti taşınmalıdır.

Bu minvalde trafik hususunda sorulabilecek bazı genel sorular da olabilir. Misalen: Trafik sigortası yaptırmak caiz midir?

Devletin yaptırdığı sigortalar mecburen yapıldıklarından, bunu konuşmaya lüzum yok. Kasko gibi çalınmaya, kazaya karşı yapılan sigortalar önemli bir konudur: İslam’da böyle bir sigorta yoktur ama yaşamakta olduğumuz ülkede bu gibi sigortalar yaptırılabilir... İslam’da yoktur ancak hırsızın elini kolunu sallayarak gezdiği yerlerde vardır. İslam’ın hâkim olduğu yer başka, ahlaksızın ahlaklıdan güçlü olabildiği yer başkadır.

Bayanların araç kullanıp kullanamayacağı da sorulagelmiştir. Araba direksiyonu Mushaf yaprağı değildir ki tutmanın bir ayrıcalığı olsun. Bu konunun bir boyutu da şudur: Yollar adeta mezarlık gibidir, her gün bir kazaya şahit olunuyor. Ve kazaya yardım için gelen insanların karakterinden emin olunamıyor. Kamyon şoförlerinin gözde mesleğinin ahlaksızlık diye bilindiği toplum şartlarındayız. Böyle bir yolda erkeğin bile forsu yok. Kadınların uzun yolda araç kullanmalarının bu bakımdan da sıkıntılı olduğu söylenebilir. Ancak nihaî olarak haramlığından söz edilemez. Bayanların araba kullanmasında mesele yok fakat bu yollarda nasıl kullanabilecekleri biraz sorunludur.

Son olarak da Efendimiz aleyhisselamın, kendilerini taşıyan bineğe bindiklerinde okudukları duayı (ayettir) bilmek ve bindiğimiz araçlarda okumak alışkanlığımız bulunmalıdır. Ancak dikkatli biçimde anlamalıyız ki bu duaları okumak, arabanın mazotu-balatası yerine geçmez. Lâkin Rabbimize iltica edip duamızı okursak, o da içimize “balataları bi’ kontrol ettireyim” hissini verir ve kim bilir büyük kaza atlatmamız böylece mümkün olabilir. İnsanın başına gelecek illa gelir zaten ama biz kime sığınıp el açacağımızı bilmiş olalım:

سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرَ لَنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ، وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ

“Bize bunu hizmet ettiren Allah’ımız noksanlardan münezzehtir. O lütfetmese biz bunu kullanamazdık. Yine Rabbimize döneceğiz.”

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.